

ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ Η ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ Η ΕΛΠΙΔΑ ΑΣΠΙΔΑ ΜΑΣ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Συλλογή κειμένων του "Οδηγητή" για νέους εργαζόμενους και ανέργους

Η έκδοση που κρατάς στα χέρια σου αποτελείται από τρία άρθρα που δημοσιεύτηκαν στον «Οδηγητή» τους μήνες Νοέμβρη και Δεκέμβρη του 2015 και Γενάρη του 2016. Τα κείμενα αυτά, που έχουν τη μορφή ερωτήσεων-απαντήσεων, αποτελούν μέρος της προσπάθειας του «Οδηγητή» να συμβάλει από τη μεριά του στη μεγάλη προσπάθεια που κάνουν χιλιάδες μέλη και φίλοι της ΚΝΕ σε όλη την Ελλάδα για να προχωρήσει η υπόθεση της ανασύνταξης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Για να κερδίσει έδαφος στη νέα βάρδια των εργαζομένων η ταξική γραμμή πάλης, να διαμορφωθεί μία νεολαιίστική δύναμη συμβολής στον αγώνα ενάντια στα μονοπώλια και τον καπιταλισμό. Για να ενταχθούν νέες δυνάμεις από τις πιο παραγωγικές ηλικίες στον οργανωμένο συλλογικό αγώνα, στα συνδικάτα τους, στις επιτροπές αγώνα, έννοιες που τόσο έχουν συκοφαντηθεί τα τελευταία χρόνια από τον ταξικό αντίπαλο και όλα τα μέσα που αυτός διαθέτει, αξιοποιώντας και τον επιζήμιο ρόλο του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού.

Το πρώτο άρθρο γράφτηκε την περίοδο της προετοιμασίας της πανελλαδικής πανεργατικής απεργίας της 12^{ης} Νοέμβρη 2015. Με αφορμή τη μάχη αυτή έγινε προσπάθεια να εξηγηθεί μέσα από τις σελίδες του «Οδηγητή» τι είναι η απεργία ως μορφή πάλης του εργατικού κινήματος, ποιους αφορά και γιατί είναι ένα από τα πιο χρήσιμα όπλα των εργαζομένων στις σημερινές συνθήκες. Τον επόμενο μήνα δόθηκε συνέχεια με άρθρο για το χαρακτήρα, την ιστορική προέλευση και το ρόλο των εργατικών συνδικάτων ως οργανώσεις της εργατικής τάξης, για τις δύο γραμμές που αντιπαρά τίθενται μέσα σε αυτά, για την ανάγκη οι γραμμές τους να πυκνώσουν με πολλούς περισσότερους νέους. Το τρίτο και τελευταίο άρθρο αφορά το ΠΑΜΕ, την αγωνιστική συσπείρωση συνδικαλιστικών οργανώσεων που δημιουργήθηκε πριν 17 χρόνια και αποτελεί τη μεγαλύτερη κατάκτηση της εργατικής τάξης τις τελευταίες δεκαετίες.

Σκοπός της έκδοσης είναι να φτάσει σε ακόμη περισσότερους νέους εργαζόμενους, ανέργους, σπουδαστές της τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, που θα επισκεφτούν το 42ο Φεστιβάλ ΚΝΕ-«Οδηγητή» και το Στέκι Νέων Εργαζομένων και Ανέργων του Φεστιβάλ. Να συμβάλει στην συζήτηση και στον προβληματισμό σχετικά με την ανάγκη της οργάνωσης και του αγώνα για τις σύγχρονες ανάγκες μας.

Εργατική Επιτροπή
του ΚΣ της ΚΝΕ

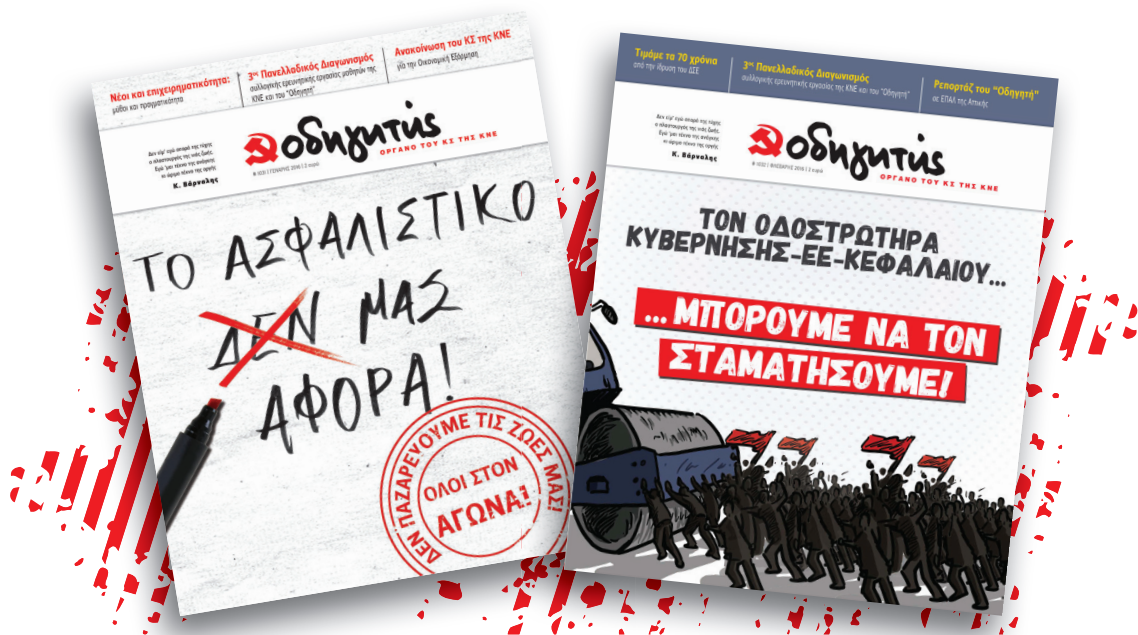
Η επιτυχία της απεργίας είναι υπόθεση κάθε νέου εργαζόμενου και ανέργου

Τι είναι και ποιους αφορά η απεργία;

Η απεργία είναι το πιο δυναμικό (στις σημερινές συνθήκες) όπλο που έχουν οι εργαζόμενοι για να διεκδικούν τα αιτήματά τους. Χρησιμοποιείται με τη σύγχρονη μορφή της εδώ και σχεδόν δύο αιώνες, από τότε που εμφανίστηκε το εργατικό κίνημα. Τη μέρα της απεργίας, οι εργαζόμενοι αρνούνται να πιάσουν δουλειά, η παραγωγή σταματάει και ο εργοδότης χάνει το κέρδος της ημέρας, αφού αυτό προκύπτει αποκλειστικά από την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης. Έτσι, οι εργαζόμενοι ασκούν πίεση για να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Την απεργία την αποφασίζουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Αυτό μπορεί να γίνει με γενική συνέλευση ή με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του συνδικάτου, όταν πρόκειται για απερ-

γία σε ένα μεμονωμένο χώρο δουλειάς ή κλάδο. Όταν προκηρρύσσεται **γενική πανελλαδική απεργία**, δεν αφορά κάποιους εργαζόμενους σε μεμονωμένους κλάδους ή κάποια σωματεία. Αφορά τους πάντες, όπου και αν δουλεύουν, με οποιαδήποτε σχέση εργασίας είτε είναι μόνιμοι, είτε συμβασιούχοι, είτε δουλεύουν με πρόγραμμα απασχόλησης, είτε κάνουν την πρακτική τους. Απεργία σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι θυσιάζουν το μεροκάματο για να πετύχουν το σκοπό τους. Δεν γίνεται ούτε με ρεπό, ούτε με άδεια, ούτε δηλώνοντας ασθένεια. Η απεργία αφορά και τους ανέργους, που αν και δεν απεργούν, κατεβαίνουν εκείνη τη μέρα στο δρόμο οργανωμένα, με τις επιτροπές τους, μαζί με τους εργαζόμενους, γιατί μόνο μαζί μπορούν να παλέψουν για μέτρα προστασίας, για αξιοπρεπές επίδομα ανεργίας, για το δικαίωμα στη δουλειά.

Ενοχλούνται τα αφεντικά από την απεργία;

Πολλοί θεωρούν ότι **“τα αφεντικά δεν ανησυχούν από τις απεργίες”**. Η αλήθεια είναι ότι πάντα προσπαθούσαν να χτυπήσουν τις απεργίες, αφού εκτός από την οικονομική ζημιά που τους προκαλούν, φοβούνται την οργάνωση των εργατών, τη συνειδητοποίηση της δύναμής τους. Χρησιμοποιούν απεργοσπάστες, καλούν την αστυνομία, απειλούν με απόλυση όποιον απεργήσει, καταφεύγουν μέχρι και στα δικαστήρια. Όλα αυτά οι εργαζόμενοι μπορούν να τα αντιμετωπίσουν αντιπαραβάλλοντας την οργάνωσή τους, την αλληλεγγύη και την πίστη στο δίκιο του αγώνα τους. Όλα αυτά τα χρόνια έχουν χρησιμοποιηθεί πολλές μορφές: για παράδειγμα, οι απεργιακές φρουρές ώστε να μην μπουκωθούν οι απεργοσπάστες ή οι δυνάμεις καταστολής, τα απεργιακά ταμεία, ώστε να μπορέσουν να ζήσουν και να αντέξουν οι απεργοί και οι οικογένειές τους όσο διαρκεί η απεργία κλπ. Προφανώς, όσο πιο μεγάλη είναι η συμμετοχή στην απεργία, αλλά και όσο πιο εύστοχο

είναι το περιεχόμενό της, τόσο μεγαλύτερη είναι και η αποτελεσματικότητά της. Όμως, το όφελος ενός αγώνα, άρα και μιας απεργίας, δεν μετριέται μόνο με το τι αφήνει “στο χέρι”. Η απεργία, έτσι κι αλλιώς, είναι σχολείο οργάνωσης, συλλογικότητας και αλληλεγγύης για τους εργαζόμενους, που μπορεί να τους διδάξει πόσο μεγάλη είναι η δύναμή τους όταν αποφασίσουν να τη χρησιμοποιήσουν. Ότι το κέρδος το δημιουργούν οι ίδιοι με τη δουλειά τους και όχι ο επιχειρηματίας με το “ρίσκο” του, την “εφευρετικότητα” του κλπ. Ότι οι καπιταλιστές χωρίς τους εργάτες δεν μπορούν να παράγουν τίποτα, ότι είναι άχρηστα παράσιτα που πλουτίζουν από τη δουλειά των άλλων.

Αρκεί μόνο μια απεργία;

Χρειάζονται πολλά περισσότερα από έναν απεργιακό αγώνα για να υποστεί ρωγμές η αντιλαϊκή πολιτική. Όμως, η συνειδητοποίηση αυτής της ανάγκης πρέπει να αποτελέσει ένα επιπλέον κίνητρο για να συμμετέχει κανείς και όχι άλλοθι για να απέχει από την απεργία. Άλ-

λωστε, μια καλά οργανωμένη απεργιακή μάχη μπορεί να αποτελέσει παρακαταθήκη για τους μελλοντικούς αγώνες. Η επιτυχία της απεργίας μπορεί να δώσει ώθηση για να δημιουργηθούν νέες εστίες αντίστασης. Να υπάρξουν καινούργιες δυνάμεις που θα αναλάβουν μερίδιο ευθύνης στην ανασύνταξη του κινήματος, στο δυνάμωμα της λαϊκής συμμαχίας που μπορεί να ανοίξει το δρόμο της ανατροπής. Η επιτυχία της απεργίας μπορεί να αποτελέσει γροθιά στο κλίμα της ανοχής, της ηττοπάθειας και της μοιρολατρίας. Στην προσπάθεια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ANEL να δείξει ότι έχει την εργατική - λαϊκή συναίνεση και ανοχή, λέγοντάς στο λαό ότι "αυτά ψηφίσατε στις εκλογές".

Όρα να δοκιμάσουμε την πραγματική μας δύναμη

Κάποιοι λένε ότι οι αγώνες όλα αυτά τα χρόνια της κρίσης δοκιμάστηκαν και δεν έφεραν αποτέλεσμα. Η αλήθεια είναι ότι αυτό

που κυρίως δοκιμάστηκε τα τελευταία χρόνια είναι η αδράνεια, η αποχή από τους αγώνες. Οι περισσότεροι αγώνες που έγιναν δεν ήταν όσο μαζικοί θα έπρεπε. Το κυριότερο είναι ότι ο προσανατολισμός που κυριάρχησε έφτανε μέχρι τον ψευδεπίγραφο διαχωρισμό μνημονικών και αντιμνημονιακών, νεοφιλελεύθερων και αντινεοφιλελεύθερων κ.ο.κ., αφήνοντας στο απυρόβλητο τον πραγματικό ένοχο για όλα ζούμε. Δοκιμάστηκε η εναπόθεση των ελπίδων στην κάλλη, η αναμονή κάποιου σωτήρα, η επιλογή του "μικρότερου κακού". Αυτό που πραγματικά δεν έχει δοκιμαστεί είναι οι αγώνες που θα συγκρούονται με το κεφάλαιο, τις κυβερνήσεις και όλα τα κόμματά του, την ΕΕ, με σκοπό την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής και όχι για να ανεβοκατεβάζουν "χαλίφηδες". Αγώνες που θα βάζουν στο στόχαστρο το ίδιο το εκμεταλλευτικό σύστημα. Αυτό, τελικά, που όντως δεν έχει δοκιμαστεί είναι η πραγματική μας δύναμη.

Όλοι στα συνδικάτα μας. Ούτε μια μέρα στη δουλειά ανοργάνωτοι!

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΡΑ!

Τι είναι και πότε δημιουργήθηκαν τα εργατικά συνδικάτα;

Τα συνδικάτα είναι οι πιο πλατιές μαζικές οργανώσεις της εργατικής τάξης. Μέσα από τα συνδικάτα οι εργαζόμενοι προσπαθούν με κάθε πρόσφορο μέσο να βελτιώσουν την οικονομική τους θέση, να μειώσουν, δηλαδή, το βαθμό στον οποίο τους εκμεταλλεύεται η εργοδοσία. Το συνδικαλιστικό κίνημα, δηλαδή η οργάνωση των εργατών στα συνδικάτα, στις ενώσεις και στις Γενικές Συνομοσπονδίες για την από κοινού διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους, γεννήθηκε με την εμφάνιση της καπιταλιστικής παραγωγής. Τα πρώτα σωματεία εμφανίστηκαν στην Αγγλία τον 18^ο αιώνα και είχαν αρχικά συντεχνιακό χαρακτήρα. Μέσα στο εσωτερικό του Εργατικού Συνδικαλιστικού Κινήματος δεν υπήρχε ποτέ και δεν μπορεί να υπάρξει ενιαία πολιτική αντίληψη. Απ' την πρώτη στιγμή της εμφάνισης και της συγκρότησής του αντιμάχονται δύο κεντρικές γραμμές. Απ' τη μία η γραμμή της ταξικής πάλης, της σύγκρουσης με τους εκμεταλλευτές και απ' την άλλη η γραμμή της συνεργασίας μαζί τους.

Πώς κατηγοριοποιούνται τα συνδικάτα;

Σε πρωτοβάθμιο επίπεδο υπάρχουν τα ομοιοεπαγγελματικά, κλαδικά, επιχειρησιακά και πανελλαδικά σωματεία που είναι ενώσεις 20 τουλάχιστον εργαζομένων που εργάζονται στον ίδιο κλάδο ή εργοδότη ή ασκούν το ίδιο επάγγελμα. Σε δευτεροβάθμιο επίπεδο υπάρχουν τα Εργατικά Κέντρα, που έχουν ως μέλη όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία μιας περιοχής (π.χ. ΕΚ Αθήνας) και οι Πανελλήνιες Ομοσπονδίες που έχουν ως μέλη όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία ενός κλάδου, ενός επαγγέλματος, ή μιας επιχείρησης που υπάρχουν στη χώρα (π.χ. Ομοσπονδία Οικοδόμων). Σε τριτοβάθμιο επίπεδο υπάρχει η ΓΣΕΕ (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας), που έχει ως μέλη της όλα τα δευτεροβάθμια σωματεία της χώρας και αντίστοιχα στο δημόσιο τομέα η ΑΔΕΔΥ (Ανώτατη Διοίκηση Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων).

Ποιοι μπορούν να γίνουν μέλη στα συνδικάτα;

Τα συνδικάτα που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ έχουν τροποποιήσει το καταστατικό τους ώστε να δέχονται όλους τους εργαζόμενους ανεξάρτητα από τη σχέση εργασίας (μόνιμοι, συμβασιούχοι, extra, εργαζόμενοι σε 5μηνα κ.λπ.). Αντίθετα, πολλά συνδικάτα στα οποία πλειοψηφούν δυνάμεις του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού αρνούνται να κάνουν μέλη τους εργαζόμενους που δεν είναι μόνιμοι, αφήνοντας έτσι ανοργάνωτο το πιο σκληρά εκμεταλλευτό κομμάτι των εργαζομένων, που στην πλειοψηφία τους είναι νέοι, και υπονομεύοντας την αναγκαία ταξική ενότητα των εργαζομένων. Κάθε εργαζόμενος επιτρέπεται να συμμετέχει σε δύο το πολύ σωματεία: ένα εργοστασιακό-επιχειρησιακό και ένα κλαδικό ή ομοιοεπαγγελματικό. Ανήλικοι και αλλοδαποί εργαζόμενοι μπορούν να είναι μέλη συνδικαλιστικών οργανώσεων, το ίδιο και οι απολυμένοι εργαζόμενοι που δεν έχουν πιάσει ακόμα δουλειά σε άλλο κλάδο ή επιχείρηση.

Ψηφοφορία από Γενική Συνέλευση του Συνδικάτου Εργατοϋπαλλήλων Επιστισμού-Τουρισμού-Ξενοδοχείων Αττικής.

Τι είναι το Διοικητικό Συμβούλιο (ΔΣ) και η Γενική Συνέλευση (ΓΣ) του συνδικάτου;

Η διοίκηση των υποθέσεων της συνδικαλιστικής οργάνωσης ασκείται από το ΔΣ. Είναι ευθύνη του ΔΣ η παρακολούθηση των εξελίξεων στον κλάδο, η εσωτερική κινητικότητα που υπάρχει, οι απολύσεις, οι αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις. Το ΔΣ υπόκειται σε έλεγχο της Γενικής Συνέλευσης των μελών του συνδικάτου που είναι το ανώτατο όργανο και αποφασίζει για όλα τα ζητήματα. Δεκάδες ΓΣ συνδικάτων πραγματοποιήθηκαν σε όλη τη χώρα το τελευταίο διάστημα για να αποφασιστεί η συμμετοχή στις απεργιακές μάχες, αλλά και να οργανωθεί η προετοιμασία τους. Στις ΓΣ ο κάθε εργαζόμενος μπορεί με τη γνώμη του και την ψήφο του να συμβάλει στη βελτίωση της δράσης του συνδικάτου.

Γιατί κάνουν εκλογές τα συνδικάτα;

Το ΔΣ εκλέγεται μέσα από εκλογές οι οποίες γίνονται κάθε ένα με τρία χρόνια. Στις εκλογές του σωματείου έχουν δικαίωμα να ψηφίσουν και να θέσουνυποψηφιότητα όλα τα μέλη του Σωματείου. Το κάθε συνδικάτο εκλέγει α) την διοίκησή του, β) αντιπρόσωπους για την παραπάνω οργάνωση. Οι υποψήφιοι κατεβαίνουν συνήθως σε συνδυασμούς (παράταξεις) με βάση την κοσμοαντίληψή τους και την πρακτική τους μέσα στα συνδικάτα. Η ζωή και η δράση του συνδικάτου επηρεάζεται άμεσα από το αποτέλεσμα των εκλογών του, από το αν, δηλαδή, θα αναδειχθούν στη διοίκησή του τίμιοι αγωνιστές εργάτες, ή συμβιβασμένοι με την εργοδοσία.

Γιατί να γίνει κανείς μέλος στο συνδικάτο;

Το να οργανωθεί ένας εργαζόμενος στο σωματείο του είναι το πρώτο που πρέπει να κάνει από την πρώτη μέρα που θα πιάσει δουλειά. Στο συνδικάτο, ειδικά στα ταξικά συνδικάτα που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, κάθε νέος εργαζόμενος θα βρει ένα πολύτιμο στήριγμα. Θα βοηθηθεί να μάθει τα δικαιώματά του στη δουλειά, θα είναι ενημερωμένος, θα έχει στήριξη στις διεκδικήσεις του απέναντι στον εργοδότη. Δε θα είναι ποτέ μόνος του, αλλά θα έχει την αλληλεγγύη των συναδέλφων του. Θα βοηθηθεί από τη δική τους πείρα και θα βοηθήσει και ο ίδιος με τη δική του. Με τη συμμετοχή του, θα δυναμώσει το συνδικάτο και τον αγώνα όλων των εργαζομένων της επιχείρησης, του κλάδου κ.λπ. Αλλά και στα συνδικάτα που οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ μειοψηφούν δίνουν καθημερινά τη μάχη κόντρα στο συμβιβασμό, για να ξεπεραστεί "από τα κάτω", με τη δράση και τη συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων και τελικά να ανατραπεί ο αρνητικός συσχετισμός, να μπορέσει το συνδικάτο να επιτελέσει το ρόλο του. Σε τελική ανάλυση, η μαζικοποίηση των συνδικάτων, η βελτίωση της λειτουργίας και της δράσης τους, η αλλαγή του συσχετισμού δύναμης και η συστράτευση όλο και περισσότερων συνδικάτων με το ΠΑΜΕ, η ενίσχυση της γραμμής που βάζει στο στόχαστρο το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης είναι τα στοιχεία που μπορούν να συμβάλλουν στην ανασύνταξη και αντεπίθεση του συνδικαλιστικού κινήματος, που είναι σήμερα πιο αναγκαία από ποτέ.

Πυκνώνουμε τις γραμμές του ταξικού κινήματος, δυναμώνουμε το ΠΑΜΕ!

Τι είναι το ΠΑΜΕ;

Το Π.Α.Μ.Ε. (Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο) είναι ενιαίο, ταξικό συνδικαλιστικό μέτωπο πρωτοβάθμιων σωματείων, Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων, επιτροπών αγώνα και αγωνιστών εργατών. Ιδρύθηκε στις 3 Απριλίου 1999, από την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη που έγινε στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας με τη συμμετοχή 230 πρωτοβάθμιων Σωματείων 18 κλαδικών και περιφερειακών οργανώσεων και 2.500 εκλεγμένων συνδικαλιστών. Το ΠΑΜΕ δεν είναι κόμμα, ούτε συνδικαλιστική παράταξη. Σε αυτό συμμετέχουν οι πιο δραστήριες συνδικαλιστικές οργανώσεις, που ακολουθούν το δρόμο της σύγκρουσης και όχι της συνδιαλλαγής με την εργοδοσία στην προοπτική της κατάργησης της εκμετάλλευσης. Έχει πανελλαδικό χαρακτήρα και ρίχνει το βάρος του σε όλους τους χώρους δουλειάς και τους κλάδους παραγωγής, του Ιδιωτικού και Δημόσιου τομέα. Είναι ανοιχτό, δημοκρατικό, ενωτικό και επιδιώκει να έχει στις γραμμές του τις πιο ζωντανές, αγωνιστικές δυνάμεις του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Κοινή συμφωνία των δυνάμεων που συμμετέχουν στο ΠΑΜΕ είναι να ακολουθούν τη γραμμή του αγώνα απέναντι στο κεφάλαιο, την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις αστικές κυβερνήσεις, τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό. Το ΠΑΜΕ είναι η μεγαλύτερη κατάκτηση της εργατικής τάξης τις τελευταίες δεκαετίες. Αποτελεί το αποκομπί χιλιάδων εργατών που βλέπουν σε αυτό τη μόνη δύναμη που μπορεί να οργανώσει τον αγώνα τους ενάντια στην εκμετάλλευση, την εργοδοτική τρομοκρατία.

Το ΠΑΜΕ είναι του ΚΚΕ;

Το ΠΑΜΕ συνενώνει αγωνιστές με διαφορετικές αφετηρίες, ιδεολογίες, αντιλήψεις. Δεν είναι “του ΚΚΕ”, άλλωστε συμμετέχουν σε αυτό συνδικαλιστές και απλοί εργάτες που δεν συμφωνούν με το σύνολο της πολιτικής του ΚΚΕ. Οι εργαζόμενοι που παίρνουν μέρος στις κινητοποιήσεις, τις απεργιακές και άλλες συγκεντρώσεις του ΠΑΜΕ, αυτοί που είναι μέλη στις συνδικαλιστικές οργανώσεις που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ είναι εκατοντάδες χιλιάδες, ακόμα περισσότεροι είναι αυτοί που αναγνωρίζουν τη δράση του, λένε ότι «είναι το μόνο που παλεύει». Ανεξάρτητα από το τι έχει ψηφίσει ο καθένας, βλέπουν το ΠΑΜΕ καθημερινά στο πλευρό τους, το έχουν για στήριγμα απέναντι στη σύγκρουση με την εργοδοσία, βλέπουν ότι διαφέρει από τους εργατοπατέρες που βρίσκονται στην ηγεσία της ΓΣΕΕ. Φυσικά, το ΠΑΜΕ ιδρύθηκε με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και άλλων αγωνιστών συνδικαλιστών, το ΚΚΕ και η ΚΝΕ συμμετέχουν στο ΠΑΜΕ μέσω των μελών τους, δίνουν όλες τους τις δυνάμεις για τη μαζικοποίηση των συνδικάτων, για να κερδίζει έδαφος η γραμμή της σύγκρουσης στο συνδικαλιστικό κίνημα, για να αλλάξει ο αρνητικός συσχετισμός δυνάμεων στα συνδικάτα που πλειοψηφούν οι δυνάμεις του συμβιβασμού, για να αποφασίζουν όλο και περισσότερα σωματεία τη συμπόρευσή τους με το ΠΑΜΕ. Αποτελούν εγγύηση για τη διαφύλαξη του χαρακτήρα του ΠΑΜΕ.

Γιατί χρειάζεται το ΠΑΜΕ, αφού υπάρχει η ΓΣΕΕ;

Η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ είναι τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις όπου κυριαρχούν οι δυνάμεις που στηρίζουν την ΕΕ, την επιχειρηματικότητα και την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων (ΠΑΣΟΚ (ΠΑΣΚΕ), ΝΔ (ΔΑΚΕ), ΣΥΡΙΖΑ (Αυτόνομη Παρέμβαση) κ.ά.). Είναι φορείς του κοινωνικού εταιρισμού και του κυβερνητικού και εργοδοτικού ελέγχου στα συνδικάτα. Όλη την περίοδο της κρίσης ήταν μεγάλο εμπόδιο στην οργάνωση των αγώνων και μεγάλο όπλο στα χέρια του κεφαλαίου. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του προέδρου της ΓΣΕΕ το 2009 στην αρχή της κρίσης ότι «απεργία μέσα στην κρίση είναι τρέλα». Η διαφορά του ΠΑΜΕ με αυτές τις δυνάμεις βρίσκεται στην βασική κατεύθυνση, στο συνολικό πλαίσιο όπου κινούνται. Στηρίζουν ενεργητικά την στρατηγική του κεφαλαίου και την αντιλαϊκή πολιτική. Κινούνται με βάση τα κριτήρια της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, τοποθετούνται υπέρ της “αντοχής της οικονομίας”. Δεν μπορούν να εκπροσωπήσουν την εργατική τάξη, γιατί εκπροσωπούν τα αντίπαλα συμφέροντα. Γι’ αυτό έχουν βάλει δεκάδες φορές την υπογραφή τους σε μειώσεις μισθών και κατάργηση δικαιωμάτων. Το αίσχος του βασικού μισθού των 586 και 511 ευρώ μεικτά, τα προγράμματα υπερεκμετάλλευσης και ανασφάλιστης δουλειάς τύπου “voucher” έχουν την υπογραφή και της ΓΣΕΕ. Κάτω από την πίεση του ταξικού κινήματος και των εργαζομένων, αλλά και για διάφορες σκοπιμότητες, παίρνουν αποφάσεις για κάποιες κινητοποιήσεις τις οποίες οι ίδιοι υπονομεύουν και οργανωτικά, αλλά και εξ’ αρχής, με τον προσανατολισμό που δίνουν στο κίνημα.

Μήπως το ΠΑΜΕ διασπάει το συνδικαλιστικό κίνημα;

Το ΠΑΜΕ παλεύει αταλάντευτα για την ενότητα της εργατικής τάξης. Επιδιώκει τη συγκέντρωση και την κινητοποίηση περισσότερων εργατών, εργατριών, νέων εργαζόμενων, σε ταξική - αγωνιστική κατεύθυνση, σε σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, τους πολιτικούς και συνδικαλιστικούς εκπροσώπους του. Θέλει όλη την εργατική τάξη ενωμένη και οργανωμένη στα συνδικάτα της, σε αντίθεση με τις δυνάμεις του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού που διαχωρίζουν τους εργάτες σε παλιούς και νέους, μόνιμους και συμβασιούχους κ.λπ., τους θέλουν ανοργάνωτους, έρμαιο της εργοδοσίας. Επιδιώκει την κοινή πάλη των εργαζομένων στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, των Ελλήνων και μεταναστών εργατών. Την συμμαχία τους με τους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς αυτοαπασχολούμενους, το νεολαιίστικο και γυναικείο ριζοσπαστικό κίνημα. Σε αυτό το έδαφος, στο έδαφος της ταξικής πάλης, του αγώνα για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο μπορεί να ενισχυθεί η ενότητα της εργατικής τάξης. Η ενότητα, για την οποία μιλάει ο εργοδοτικός - κυβερνητικός συνδικαλισμός, είναι ενότητα στην υποταγή, στην αποδοχή της στρατηγικής των αντιπάλων της εργατικής τάξης.

Στοιχεία Επικοινωνίας ΠΑΜΕ

Διεύθυνση: Αγίας Φιλοθέης 5β, 105 56, Αθήνα

Τηλ. Επικοινωνίας: 210.3301842 // 3301847 // 3833786 //3802864

e-mail: pame@pamehellas.gr

**Έκδοση
της Εργατικής Επιτροπής
του ΚΣ της**

**ΚΝΕ **

